

HETTY LUITEN

Is dit mijn kind?

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Frank schrok op van de telefoon die onverwachts begon te rinkelen. Niet omdat hij geconcentreerd had zitten werken, al zou dat eigenlijk wel moeten. Hij zat immers op zijn kantoor en achter zijn bureau. Wel omdat hij volkomen in gedachten verzonken was geweest en eigenlijk de ongerustheid vanwege zijn dochter Marieke niet meer uit zijn hoofd kon zetten. Ze was nu al bijna drie maanden spoorloos verdwenen en dat baarde hem grote zorgen.

Zeker, Marieke verdween wel vaker zo-
maar voor een tijdje, maar meestal liet ze dan toch wel iets van zich horen. Nu had hij al die tijd totaal geen levensteken van haar ontvangen en hij begon er serieus over na te denken of hij misschien toch de politie om hulp moest vragen.

Marieke was zijn oudste kind. Eenendertig was ze nu. Sinds haar moeder en zijn vrouw, Tessa, tien jaar geleden was overleden, was het misgegaan met Marieke. De dood was volkomen onverwachts gekomen en niemand was erop voorbereid geweest. Marieke was juist verhuisd. Ze woonde op de kop af een

maand zelfstandig in een leuk ingericht flatje. Ze had een baan waar ze blij mee was, en ze was er trots op dat ze genoeg verdiende om een eigen flat te huren en in te richten. Ze belde elke dag met haar moeder. Hun band was altijd bijzonder nauw geweest en zeker toen Marieke op zichzelf woonde, waren er veel dingen te bepraten. Tessa had altijd het hele huishouden gerund. De kinderen, ze hadden ook nog een zoon, hadden zelden of nooit iets thuis hoeven doen. Marieke wist dus niet eens hoe je de wasmachine aan moest zetten en ook een stofzuiger had ze nooit eerder in handen gehad. Frank had er weleens om gelachen en gezegd dat ze de kinderen niet zo in de watten moest leggen, maar Tessa was altijd van mening geweest dat ze nog lang genoeg hun eigen verantwoordelijkheid moesten dragen. Zolang ze thuis woonden, zorgde zij voor hen.

Marieke belde dus elke dag. Ze vond het heerlijk om uit haar werk thuis te komen in haar eigen flatje, maar daar was niemand om tegenaan te praten. Het eerste wat ze deed als ze thuiskwam, was haar moeder bellen. Ze vertelde, net als toen ze nog thuis woonde, honderduit over haar werk als telefonis-

te, haar collega's, de grappige voorvallen die ze had meegemaakt. Ze vroeg hoe lang aardappels moesten koken en hoe lang een karbonaadje in de koekenpan moest liggen sudderen, en of je ondergoed net zo heet kon wassen als handdoeken. Hun band was, nadat Marieke het huis uitgegaan was, misschien nog wel hechter dan voor die tijd. Het ongeluk dat een einde maakte aan Tessa's leven, was een te grote klap geweest voor Marieke. Na de begrafenis kwam ze haar bed niet meer uit, ze verzorgde zichzelf niet meer, at niets meer en dronk nauwelijks nog. Ze kwijnde totaal weg. Helaas had Frank het niet op tijd door, te zeer in beslag genomen door zijn eigen verdriet. Ook voor hem was de grote leegte haast niet te verwerken, de pijn te groot.

Met een vermoeid gebaar stak Frank zijn hand uit naar de rinkelende telefoon. Hij pakte de hoorn en voelde de spieren in zijn lichaam protesteren. Zijn nek en schouders deden zeer. Hij wist dat hij te vaak in dezelfde krampachtige houding achter zijn bureau zat te piekeren. Hij wist dat hij de laatste weken te weinig beweging had en dat hij daar iets aan moest doen. Hij kon zich er alleen niet toe zetten een lange wandeling te maken of

een stuk te fietsen. Hij maakte zich te veel zorgen en dat was duidelijk slecht voor zijn gezondheid.

‘Verdonk,’ zei hij in de telefoon.

‘Ik heb een ziekenhuis voor u aan de lijn,’ zei de telefoniste van het grote exportbedrijf waar Frank werkte.

‘Een ziekenhuis?’ Hij merkte dat zijn stem niet wilde. Hij schraapte zijn keel en herhaalde zijn vraag.

‘Ja,’ zei het meisje, ‘maar ik ben vergeten welk ziekenhuis. Ik verbind ze door.’

Frank voelde het bloed uit zijn gezicht wegtrekken. Hij merkte niet dat zijn arm naar beneden viel en dat hij de hoorn niet langer aan zijn oor had. Een ziekenhuis... Dit had hij eerder meegemaakt en al was het tien jaar geleden, het leek nog steeds als de dag van gisteren.

Toen moest hij meteen komen, want Tessa had een ongeluk gehad. Ze was onder een bus gelopen en lag op sterven. Wat voor bericht zou hij nu te horen krijgen?

Marieke! Het moest om Marieke gaan. Dat kon niet anders. Ze was immers al zo lang verdwenen. Hij zag de hoorn op zijn bureau liggen en begreep dat hij hem weer op moest

pakken om te horen wat het ziekenhuis te vertellen had. Hij kon het echter niet. Hij kon niet nog zo'n bericht aan. Hij kon niet ook nog zijn dochter verliezen. Hij kon het niet.

Hij was haar al bijna kwijt geweest, een halfjaar na het overlijden van Tessa. Ook dat herinnerde hij zich als de dag van gisteren. Zelf was hij net weer een beetje overeind gekrabbeld en sinds een paar dagen eindelijk weer voorzichtig aan het werk gegaan. Al die maanden had hij weinig tot geen contact gehad met Marieke. Dat was vermoedelijk een grote fout geweest, maar hij was zelf immers net zo kapot als zij. Wat een geluk dat Arnold er was, anders was het helemaal misgelopen.

Arnold was hun zoon. Vier jaar jonger dan Marieke. Hij woonde nog thuis, was zeventien toen zijn moeder overleed. Natuurlijk was ook voor hem de klap ongelooflijk groot, maar hij was een jongen die van uitgaan hield en van veel sociale contacten. Elk weekend naar de disco. Elk weekend voetballen met zijn elftal en door de week trainen. Hij bleef die dingen doen en had daardoor voldoende afleiding om niet in die put te zakken waarin Frank en Marieke wel terechtkwamen. Hij bleef ook naar school gaan. Niet zozeer om goede cijfers te

halen, maar wel om lol te trappen met zijn klasgenoten. Hij miste zijn moeder zeker net zo hard als Frank en Marieke, maar hij zocht afleiding en leerde op die manier om te gaan met zijn verdriet.

Heel af en toe ging hij eens bij zijn zus kijken. Tot die dag, dat ze gewoon niet opendeed. Hoe lang hij ook op de bel drukte en hoe hard hij ook op de deur bonsde, er kwam geen reactie. Toch was hij ervan overtuigd dat ze thuis was. Dus ging hij naar huis en zocht de reservesleutel van Mariekes flat. Hij wist dat zijn moeder die gehad had. Daarna opende hij de deur en vond hij zijn zus volkomen bewegingloos in bed liggen. Hij belde een ambulance en binnen een halfuur lag ze aan een infuus. Volkomen uitgedroogd en uitgehongerd, bewusteloos en haast in coma.

‘Pa,’ zei hij tegen Frank. ‘Het gaat niet goed met Marieke. We moeten haar weer in huis nemen. We moeten voor haar zorgen.’

Op dat moment begreep Frank dat hij te veel aan zichzelf gedacht had en te veel met zichzelf bezig geweest was. Met zijn eigen verdriet, zijn eigen pijn. Wat hij zag, nadat hij met Arnold naar het ziekenhuis gegaan was, was te erg voor woorden. Marieke woog

niets meer, ze leek doorschijnend, er zat totaal geen leven meer in haar. Hij wist dat hij de taak van Tessa over moest nemen, dat hij inderdaad voor haar moest zorgen.

Zo gemakkelijk ging dat echter niet. In de weken die volgden, leverde Marieke een strijd van leven op dood. Haar lichaam was nog jong en wilde nog niet echt opgeven, maar haar geest had de moed verloren om nog verder te gaan. Via het infuus kreeg ze de nodige voedingsstoffen binnen en langzaam, tergend langzaam, ging het steeds een stukje beter met haar. Lichamelijk dan. Geestelijk bleek ze volkomen in de war, zo depressief, dat Frank het nauwelijks bevatten kon. Hij was boos op zichzelf, voelde zich schuldig dat hij het zo ver had laten komen en beloofde zichzelf er alles aan te doen om haar te helpen. Het probleem was alleen, dat Marieke niet geholpen wilde worden.

Na een paar weken was ze lichamelijk voldoende opgeknapt om het ziekenhuis te verlaten. Frank nam haar mee naar zijn huis, maar Marieke hield het daar niet vol. Daar miste ze haar moeder nog meer dan ze in haar eigen flat deed. Elke kamer, elk voorwerp deed haar aan haar moeder denken. Ze weigerde op-

nieuw te eten. Frank zag geen andere oplossing dan haar weer naar haar eigen woning te laten gaan. Wel maakten ze een afspraak. Ze zou hem elke dag bellen en deed ze dat niet, dan kwam hij bij haar kijken. Ze moest hem ook beloven wel te eten en met iemand van het RIAGG of maatschappelijk werk te gaan praten, zoals het ziekenhuis ook had voorgesteld.

Marieke beloofde alles en vertrok. Drie keer in de week bracht Frank haar een pannetje met eten. Ook Arnold ging regelmatig bij haar langs. In het begin belde ze echt elke dag en vertelde ze ook dat ze contact had gelegd met een psycholoog. Frank kreeg de indruk dat het de goede kant opging en toen ze een dag niet belde, maakte hij zich dan ook niet meteen bezorgd en ging niet, zoals afgesproken, meteen bij haar kijken. Dat nam hij zichzelf achteraf ontzettend kwalijk. Hij had dat wel moeten doen. Het was een kreet van Marieke om hulp. Hij dacht echter dat het een teken was van vooruitgang. Dat ze het niet meer nodig had elke dag te bellen. Dat ze langzamerhand weer wat zelfstandiger begon te worden en voor zichzelf kon zorgen.

Een paar weken later moest ze opnieuw op-

genomen worden in het ziekenhuis wegens uitdroging en ondervoeding. Frank was woest op zichzelf en gaf zich overal de schuld van. De artsen probeerden hem op andere gedachten te brengen. Marieke was immers oud en wijs genoeg om haar eigen verantwoordelijkheid te dragen. Frank wist echter dat ze daar nog steeds niet toe in staat was, al was ze inmiddels tweeëntwintig geworden. Ze had nooit echt geleerd zelfstandig te zijn. Hij probeerde te achterhalen bij welke psycholoog ze in therapie was, maar moest ontdekken dat ze hem voorgelogen had.

‘Ik heb geen psycholoog nodig,’ zei ze op een helder moment. ‘Ik heb niemand nodig. Ik wil met rust gelaten worden. Ik wil alleen zijn. Ik wil dood zijn. Ik wil naar mamma toe.’ Die woorden hadden Frank zo diep getroffen, en hadden hem haast nog meer bezeerd dan het feit dat Tessa overleden was.

‘Meneer Verdonk, wat is er toch?’

Frank schrok op en wist even niet meer waar hij was. Hij keek in het bezorgde gezicht van de jonge telefoniste en wist niet waar ze op doelde.

‘Er was telefoon voor u!’ Het klonk zowel verwijtend als vragend.